

„in dubio pro tributario”

tłumaczy się na język polski bezpośrednio jako: **w razie wątpliwości na korzyść podatnika.**

1 stycznia 2016 r. zaczęła obowiązywać zasada (***in dubio pro tributario***), zgodnie z którą „*Niedające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika*” (art. 2a. Ordynacji podatkowej).

Zasada ***in dubio pro tributario*** jest podatkową odmianą utrwalonej już zasady postępowania karnego *in dubio pro reo*, zgodnie z którą „*Nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego*” (art. 5 § 2 Kodeksu postępowania karnego).

Wprowadzenie zasady ***in dubio pro tributario*** w przepisach prawa podatkowego oznacza konieczność respektowania tej zasady przez organy podatkowe jak i przez sądy administracyjne.

Minister finansów wydał w zw. z tym interpretację ogólną, w której omawia jak stosować tę zasadę. (Interpretacja ogólna ministra finansów z 29 grudnia 2015 r., PK4.8022.44.2015)

Bezpośrednim adresatem zasady ***in dubio pro tributario*** jest organ podatkowy rozstrzygający sprawę podatkową i w ramach tego rozstrzygnięcia przyjmujący określone znaczenie przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie.

Pośrednim adresatem tej normy może być także podatnik. Może on powoływać się na ten przepis i żądać jego zastosowania przez organ podatkowy w sytuacji, gdy - jego zdaniem - w sprawie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości interpretacyjne, a organ podatkowy nie zastosował art. 2a Ordynacji podatkowej.

Jeśli organ podatkowy dojdzie do wniosku, że w sprawie ma zastosowanie art. 2a Ordynacji podatkowej ale można zastosować więcej niż jedną, równorzędną i korzystną dla podatnika interpretację przepisu, powinien wybrać tą korzystniejszą dla podatnika. W przypadku, gdy organ nie jest w stanie ustalić, która z różnych interpretacji jest korzystniejsza, powinien uzyskać stanowisko podatnika co do wyboru najkorzystniejszej dla niego interpretacji.